

A The New York Times sikerszerzője

ELIZABETH
LOWELL

A múzsa
hagyatéka

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitel vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Two of a Kind, Inc., 2015 – Harlequin Magyarország Kft., 2016*

A mű eredeti címe: *The Perfect Touch* (HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.)

Magyarra fordította: *Gärtner Zita*

Nyomtatásban megjelent: Harlequin, 2016

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-252-2

• *Kép: iStockphoto*

A szerző fotóját Sigrid Estrada készítette.

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

• *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.*

• *Felelős kiadó: dr. Bayer József*

• *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*

• *Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Elisabeth Lowell

A múzsa hagyatéka

1. FEJEZET

A hotelszoba ajtaja résnyire nyitva volt.

Bezártam, gondolta Sara Anne Medina. Nem?

Terjedelmes táskájával belökte az ajtót, és megdermedt. A szobát kegyetlenül feldúlták. A bőröndje fejre állítva hevert a poggyásztartó állvány mellett. Ruhái szétszórva az elnyűtt szőnyegen, piperecikkei szétdobálva, fehérneműje és edzőfelszerelése összekeveredve. A levegőt betöltötte kedvenc levendulás samponjának illata.

Csak öt percre mentem ki.

Ujjai hirtelen jéghidegek lettek, forrónak érezték a beszerzett papírpoharas kávét.

Valami idegen összetúrta a holmimat. A fehérneműmmel szórakozott a perverz disznó?

Talán még itt is van?

E gondolattól hátrahőkölt, és a kávé ráloccsant dermedt ujjaira. Körülnézett a folyosón. Sehol senki.

Nincs időm erre a cirkuszra. A bíróságra kell mennem. Végre megismerem a titokzatos idegent, és akkor befejezhetem az ábrándozást, visszatérhetek a valóságba. Mert ott a helyem.

Mert az az én világom, még az átkozott perverzekkel együtt is.

Lábával ütközésig tolta az ajtót. Nem volt mögötte senki. A szobában sem. A szekrény nyitva, ott sem bújhatott el. A fürdőszoba ajtaján keresztül látszott a vécé, a zuhanyzó és a mosdó. A tükör maszatos volt azon a helyen, ahol tusolás után letörölte a párát, alig két perce.

Akárki is járt itt, már eltűnt.

Nem úgy a felfordulás.

Ennek most várnia kell. Aztán: Elvitték a számítógépet. Van róla biztonsági mentés a felhőn, de akkor is, a franc essen belé!

A hálózati kábel még ott lógott a falból, a szék fölött, melyen a kabátja volt. Az is eltűnt, akárcsak a számítógép.

Vajon hány zálogház van a wyomingi Jacksonben? És miért vitték el egy női kabátot? Kevés olyan magas nő van, mint én, aki hatos méretet hord.

Enyhén remegő kézzel letette a kávét, kihalászott a retikülje gyanánt szolgáló feneketlen szatyorból egy tollat, és a földön fekvő bőröndről lehuzigálta a ruhákat, melyek félig elrejtették. A belső zsebek cipzárja érintetlennek tűnt.

Nem vették észre a kis ékszeres dobozomat. Inkább azt vitték volna el, mint a komputert! De hát nem kérdeztek meg, igaz?

Egy pillantás az órájára elárulta, hogy fogytán az ideje. Hamarosan a karrierje további alakulását alapjaiban befolyásoló döntést hoz egy másik idegen a jacksoni bíróságon. Némán szitkozódva a recepciós pulthoz sietett.

– A 101-es szobában vagyok – közölte az ott álló nővel. – Betörték a szobámba. Eltűnt a számítógépem és a kabátom. Mondja meg a seriffnek vagy annak, aki illetékes, hogy a bíróság épületében leszek.

A kérdéseket dadogó recepcióst maga mögött hagyva Sara kilépett a főbejáraton a tavasszal hűs jacksoni utcákra. Tíz lépést sem tett meg, és már erősen fájlalta a kabátja elvesztését.

És még a kávéját is otthagya.

Sietve végigment a város valószínűleg leghidegebb járdáján. A szél közvetlenül a Teton-hegység havas lejtőiről gurult be a városba. Még kellemetlenebbé tette a hideget, hogy ragyogva sütött a nap, olyan élesen, mintha nyár lett volna.

Megakadt a szeme egy kis parkba vezető, boltozatos kapun. Először azt hitte, marhacsontokból készült, amilyeneket gyerekkorában látott. De ezek valahogy másmilyenek voltak. Elegánsabbak és hegyesebbek, a végük felé elkeskenyedők. Nem annyira a halál véglegessége jutott róluk az ember eszébe, mint inkább az élet örökös változáson alapuló körforgása.

Agancsok, értette meg. Minden évben lehullnak, és újránőnek egy olyan körforgásban, ami nem születés vagy halál, hanem egyszerűen egy másik létforma. Mint Custer festményei, arra emlékeztetnek a maguk gyönyörű és hátborzongató módján, hogy a vadon – a vadság – egyáltalán nincs olyan messze.

A hidegtől reszketve folytatta az útját.

San Franciscóban kellene most lennem, a Murray's Caféban vásárolt forró kávéval a kezemben igyekeznék a Tökéletes Összhatás irodája felé.

De akkor a hangján túlmenően soha nem ismerném meg a titokzatos idegent.

És akkor mi van? – emlékeztette a gyakorlatias énje. A legkisebb szükségem sincs egy pasira.

Sara szerette a saját elképzelései szerint élni az életét, akkor és azt csinálni, amit akar. Egyedüli lányként hét fiútestvér között egy életre bőven elege lett a pelenkákból, a házimunkából és a bébicsőszködésből.

Jeges fogaival a szél belekapott fekete nadrágjába, megcibálta piros pulóverét. Alá is bújt volna, ha nincs a derekára simuló keskeny, fekete bőrvöv. De ez nem volt elég ahhoz, hogy ne fázzon.

Rohadt tolvaj!

Aztán emlékeztette magát, hogy sokkal rosszabb is lehetne az egész. Ha például megint odahaza lenne a tehenészetben – egyszerű, lázadó kamasz, aki takarmányos kocsit húzигál a nyirkos, huzatos istállókban, a visszaúton pedig egy csökönyös Holsteint cibál maga után.

Legalább a csizmám talpa nem lyukas, hogy kénytelen legyek közeli és személyes ismeretséget kötni a friss tehénlepényekkel.

Csörögni kezdett a telefon a nadrágzsebében.

Ha a seriff az, ő várhat.

Ám alighogy átfutott a fején e bosszús gondolat, elfogta a kétség. Lehet, hogy Jay Vermilion keresi, több tucat remek festmény tulajdonosa, olyan festményeké, amelyek új szintre emelhetik a karrierjét, olyan festményeké, melyek elég értékesek lehetnek ahhoz, hogy egy elmérgesedett válóperes eljárás tétjét képezzék.

Talán, gondolta, esetleg, a festmények között ott van a legendás Múzsza is, az egyetlen portré, melyet Custer valaha festett.

Ez megmagyarázná, miért élte túl a jogi csatározás a képek eredeti tulajdonosát, JD Vermilions. Halála után lényegesen fiatalabb exneje, Lisa – aki hat éve támadta meg JD hagyatékát, hogy hozzájusson a képekhez, melyeket a volt férje akkor kezdett gyűjteni, amikor ő még fogszabályzós bakfis volt – egyszerűen ráuszította az ügyvédeit JD Vermilion vagyonának elsődleges örökösére, a fiára, Jayre.

Sara ajka finom mosolyra húzódott, miközben továbbstietett. *Nem ismerem a hírhedt Lisa Neumannt, ex-Vermilions. De mivel a törvény annak a pártján áll, aki birtokon belül van, nagy pénzbe fogadnék, hogy Jay Vermilion századosnak a jövőben is sikerül megakadályoznia, hogy a volt mostohaanyja rátegye a kezét Armstrong „Custer” Harris még fölfedezetlen festményeire.*

A leszerelt katonatisztból, aki nemrég örökölte meg a családi birtokot – több nemzedéknyi Vermilion ős munkájának gyümölcsét –, még a telefonon keresztül is áradt az elszántság és a karakánság.

Még nem is találkoztál a fickóval, emlékeztette magát Sara. Végül csak-csak kibányászta a nadrág feszes elülső zsebéből a telefont, de mire ránézett, azt látta, hogy a hívást a hangposta fogadta. Tenyerébe fogta a készüléket, és gondolatban vállat vont. Nem wyomingi szám volt, ami azt jelenti, hogy nem a seriff hivatalából keresték.

Sem nem Jay, az ördög vigye el.

Gondolj úgy a derék századosra, mint bármenny más potenciális ügyfélre, aki felhív munkaidőben, hogy tanácsot kérjen vadnyugati műtárgyakat illetően, korholta magát.

Lehetetlen.

Lehet, hogy Jay Vermilion potenciális ügyfél, ám ugyanakkor ő az a férfi, akivel fél éjszakákat átbeszélgetett az utóbbi hónapokban. Eleinte szakmai volt az egész, de aztán a társalgások valahogy egykettőre... elmélyültek.

Nem is tudom, hogy voltam képes így beszélni magamról, a munkámról, az álmaimról valakinek,

akit nem is ismerek. És ő is mesélt nekem, a ranchról és az időjárásról és a vadnyugati nőről, akit remélhetőleg megtalál és feleségül vesz, a nőről, aki a Vermilionok hetedik nemzedékének anyja lesz.

Annyira eltérő az életünk és a céljaink, kész csoda, hogy ennyi mindentről tudtunk beszélgetni.

Csiripelni és vibrálni kezdett a kezében a telefon. Ránézett, megismerte az üzlettársa számát, és fölvette. Piper Embry legalább eltereli pár percre a figyelmét a hidegről és a férfiről, akinek mély hangja átszötte az álmait.

– Vettél valami szép szőnyeget mostanában? – kérdezte Sara.

– Kinéztem párat, csak jobb lesz, ha előbb ellenőrzöm a Tökéletes Összhatás bankszámláját.

– Bizományba nem lehet?

– Dolgozom rajta – felelt Piper. – Mondd, mi ez az üzenet, hogy Wyomingba mész?

– Hamar végeztem Chenéssel, és átugrottam Jacksonba.

– Azt hittem, unod a sok repülést.

– Így is van.

– De piszkálják a csőrödet azok a Custerek. Vagy inkább Jay Vermilion meg az ő hihetetlen hangja?

– Várd meg, amíg – vagyis inkább hátha – sikerül megkaparintanom azokat a festményeket – mondta Sara, és eleresztette a füle mellett Piper ugratását. – Legalább öt ügyfél jut eszembe, akiknek meghatják a szívét és megnyitják a pénztárcáját, ezáltal lényegesen csökkentve a munkaügyben lefolytatott útjaimat. – Jeges levegő örvénylett körülötte, szinte fekete felhőt fújt a hajából az arca elé.

– Mi ez a hang? – tudakolta Piper.

– Szél. A tavasz errefelé több zajt hoz, mint virágot.

Gyorsan körülnézett, menedéket keresett. Nem látott mást, mint egy újabb furcsa kapuboltozatot, amely a park egy másik részébe vezetett. Vagy kifelé onnan. Akárhogy is, úgy döntött, inkább a napon marad.

– Jól vagy? – kérdezte Piper. – Furcsa a hangod. Feszült.

– Túl jól ismersz. Kirabolták a hotelszobámat. Oda a laptopom meg a kabátom. De jól vagyok. Pillanatnyilag nincs időm ilyenekkel bíbelődni. Ha minden igaz, öt perc múlva a bíró végre ítéletet hoz a Vermilion-ügyben.

Pár másodpercnyi csönd után Piper halkán megkérdezte:

– Akarod, hogy odamenjek?

Sara sietve igyekezett a bíróság épülete felé.

– Fölösleges. Egyedül is boldogulok a Vermilion-gyűjteménnyel.

– Á, persze, Jay Vermilion. A mély, bársonyos hang. A külseje is van legalább feleolyan kellemes, mint a hangja?

– Még nem láttam. – Sara jobbra-balra nézett, aztán átkelt a piroson.

– Talán, ha meglátod, szebbnek látod majd a... tavaszt.

– Ha sikerül elérnem, hogy én bonyolítsam le a Custer-festmények eladását, ragyogó tavaszom lesz. Neked is. A Newcastle ikrek indiántáncot fognak járni a gyönyörűségtől, ha megtudják, hogy *A soha pereménben* látott képek birtokosai lehetnek.

– A hol látott?

– Könnyfacsaró kortárs film egy fiatal párról, akik nem tudják, mi a szerelem, és nincs annyi eszük, hogy szakítsanak.

– Au. Ha valakinek ezt tanulnia kell, akkor súlyosabb gondjai vannak, mint amit egy film meg tud oldani.

Sara nevetett.

– Hallom, amit mondasz, de tarolt a Sundance Fesztiválon. A Newcastle ikrek is ott látták, és egyből összedugták a fejüket a rendezővel. Csuda titokzatosak voltak. Mindenesetre várható, hogy a filmnek Cannes-ban is sikere lesz.

– Na, és hol jön a képbe Custer, a mérsékelten ismert vadnyugati festő?

– A *Wyomingi tavasz* című festménye többször és jól láthatóan szerepel a filmen, beleértve azt

a szívbe markoló jelenetet, amikor...

– Kímélj meg a részletektől! – szólt közbe gyorsan Piper. – Elzsibbad a fenekem a csöpögős filmektől.

– Pedig amiatt – mármint a film, nem a feneked miatt – fog felpörögni a kereslet Custer iránt, mint a bűgőcsiga.

– És mi a helyzet a nagy aukciósházakkal?

– A Vermilion-hagyatékban van Custer életművének nagyjából a fele, és körülbelül az összes olyan kép, amelyik még nem került forgalomba – magyarázta Sara. – Talán nem lesz szükség nagy, nyilvános árverésre, ha mi leszünk az ügynökök. Nem kell osztózni a részesedésen.

– Hajrá! Szólok Lounak, hogy tartsa a frontot a Tökéletes Összhatás részéről ezen a végen. Ráér mostanában.

– Mi történt? Nem jött össze a megállapodás Najafival?

– Lou beleváló, de Najafi a jó Isten türelmét is próbára tenné – mondta Piper. – Meddig maradsz?

– Ha Jay Vermilion elveszíti a képeket, már holnap otthon leszek.

– Ebben az esetben, drága barátnóm, élvezd sokáig a szép Wyomingot!

– Két héten belül elkezdéd rágni a fületem, hogy menjek már haza.

– Ha üzletről van szó, soha. Na, pá! Eredj, keress egy kis pénzt!

– Keress te!

Sara mosolyogva zsebre vágta a telefont, kisimította az arcából a haját, és folytatta sietős útját a járdán, hogy megismerje a jövőjét.

A jó szerencse érdekében a zsebe mélyén keresztbe tett ujjakkal.

2. FEJEZET

A faborításos tárgyalóteremben Jay Vermilion kinyújtózott megörökölt dzsekijében, próbálta meglazítani a vállán.

Sosem gondoltam volna, hogy szűk lesz rám bármi, ami JD-é volt.

Pedig ez történt.

– Ne ficánkolj, kölyök! – dünnyögött fojtottan Henry Pederson. – Emlékezz, mit mondott JD, és soha ne mutass félelmet!

A Henry mellett ülő ügyvédjük elfojtott egy mosolyt, miközben még az utolsó pillanatban is jegyzetelt.

Jay sanda pillantást vetett a bozontos intézőre.

– Olyan helyeken gyakoroltam a félelmet és a némaságot, amiket el se tudsz képzelni.

– Na ja. Amikor újfent berukkoltál „Dögisztánba”, azt hittem, sose látunk viszont a ranchon.

– Én is. Aztán ráuntam a valótlan politikára és a valós golyókra.

– Még jó. Liza majdnem kivérezttette a ranchot – mondta Henry, és nekikészült, hogy kiköpjön, aztán észbe kapott, hogy hol van, és inkább lenyelte. – Remélem, a bíró nem fejezi be a munkát.

– Túléljük a festmények nélkül.

– Azt hittem, meg akarod ismerni Ms. Sara Medinát. – Henry megdörzsölte a bajszát. – Talpraesett fehérszemélynek tűnik.

Jay nem mutatta, milyen melegség járta át Sara neve hallatán, de a vigyorát nem palástolta.

– Való igaz. Amellett tüzes és intelligens. Ha megkapjuk a Custereket, adósai leszünk.

– Átkozott piktor. Mindig csak bajt kevert. Jobb volt a ranchnak nélküle.

Most viszont jobban állnánk a festményei birtokában, gondolta Jay. Annyi mindenre lenne szükség a ranchon. Végre rendbe hozhatnám azt a sok apróságot, amit elhanyagoltak, mígnem az egész egy költséges, lerobbant, nagy felfordulássá vált.

Hangosan nem szólt semmit a ranch állapotáról. Henry hetvennégy éves volt, sovány, mint egy pózna. És olyan szívós is. Minden tőle telhetőt megtett, hogy működésben tartsa a dolgokat, míg Jay távol volt, JD-nél pedig elkezdődött a hosszú és lassú leépülés.

Jay vetett egy pillantást az órájára, és hátradőlt.

– Bárhogya is döntsön végül a bíró, ugyanúgy meg kell feszíteni a kerítést a déli legelőn, ki kell rakni a nyalósót, kitisztítani a locsolóárkokat, és zöldebb legelőre terelni a jószágot. Ezek valóságos dolgok. Minden más csak annyi, mint a holdat ugató kutyák.

Henry megdörögölte hosszú, egyenetlen bajszát, melyben immár több volt az ezüst, mint a fekete, és bólintott.

– Apád jól nevelt.

– Nyilván, hisz még élek.

Az intéző csibészesen elvigyorodott.

– Nem tagadhatod le a makacs, vén csirkefogót.

– JD méltó párjára akadt Liza Neumannben.

Henry egy mordulással felelt. Sosem tartotta sokra JD második feleségét, és sosem látta okát, hogy ezt titkolja.

Miközben a tárgyalóterem vén óráján körbejárt a másodpercmutató, Jay arra gondolt, mi mindent csinálhatna ez idő alatt a ranchon. Szerette volna fölkapni a városi Stetsonját, amely előtte feküdt az asztalon, itt hagyni az egész bíróságot, és visszamenni dolgozni. Aztán este fölhívja Sara Medina egy kérdéssel, vagy ő hívja föl, és beszélgetnek. Mesél neki a tárgyalóteremről, a bíróról és az ítéletről. Sara mesél kifinomult, drága tárgyokról, amelyeket a tehetős, igényes ügyfelei részére vett.

Én beérném egy hétköznapi tehénnel is, gondolta.

Pillantása a felperesi oldal felé fordult. Liza két ügyvédje olyan csendben ült, mint a prédára

leső baglyok. Jay pontosan tudta, mennyi fizetséget kaptak, mivel a Vermilion-birtok állta a számláikat immár hat éve.

Akárcsak minden mást Liza életében, gondolta Jay fáradtan. Liza költekezik, a Vermilion-ranch pedig fizet és fizet és fizet.

Nem először fordult meg a fejében, hogy remélhetőleg Liza okozott annyi élvezetet az apjának, amennyi bosszúságot őneki.

Kinyílt a bejárati ajtó, s a tompa hang visszhangot vert a kopár tárgyalóteremben. Százhatvanöt centis magasságát jó tíz centivel megdobó túsarkakon bevonult Liza Neumann, ex-Vermilion. Hajdan világos vörös haja platinaszőke lett, tökéletessé téve a hókirálynői megjelenést. Fülében és ujjain JD brilljei szikráztak. Ellentétben a Custer-képekkel, az ékszerek, amelyekkel JD akkor még ifjú feleségét elhalmozta, sosem képezték vita tárgyát.

– Asszonyom – állt föl Jay, amikor Liza elhaladt az asztala mellett.

Henry nem mozdult.

Liza megállt a széke mellett.

– Köszönöm, Jay – mondta füstös, rekedt hangon. – JD-nek sok hibája volt, de tény, hogy udvariasnak nevelt.

Henry megvárta, míg helyet foglal a felperes asztalánál, csak utána jegyezte meg:

– Bárcsak itt lenne JD!

– Még ha élne is, legfeljebb fizikailag lenne jelen. – Miközben leült, Jay még egyszer megfeszítette a vállára simuló szarvasbőrt. – Eleinte még egész nap elvult. Aztán estére kezdett elhomályosulni az elméje. Aztán már délután. Aztán...

– Pokoli dolog, hogy egy erős embernek így kell meghalni – csóválta borzas, szürke fejét Henry.

– Ha én ilyenné válok, lőjetelek le egyszerűen, és hagyjatok ott a medvéknek.

Ismét kinyílt a terem ajtaja. Jaynek meg sem kellett fordulnia, hogy felismerje jóval fiatalabb öccse bőrcipőjének költséges kopogását a padlón.

– Az a kölyök a saját temetéséről is el fog kélni – dünnyögött Henry. – Nem sok van benne JD-ből. Anyja fia, velejéig.

– JD-nek nemigen volt módja foglalkozni vele. – Én meg elmentem West Pointba jóval azelőtt, hogy Bartonnak pelyhedzeni kezdett volna az álla.

Ami történt, megtörtént. Most már együtt kell élnünk vele.

Barton megállt az alperes és a felperes asztalát elválasztó folyosó vége táján. Finom vonású, fehér bőrű arca foltosan kipirult, mintha egész idáig futott volna. Levette fekete felsőkabátját, és láthatóvá vált könnyű, krémszínű öltönye. Mint körülötte minden, a ruházata is keleti parti eleganciát sugárzott. Ez esetben New York-it, miami beütéssel, ahol egy komoly ingatlanüzletet igyekezett tető alá hozni.

Legalábbis ezt mondták róla.

Jay nem sokat adott a pletykára, ám azt látta, hogy az öccsét valami rágja belülről. A sietség rózsás pírja alatt bőre sápadt volt, és a válla lehorgadt, mint egy olyan emberé, aki súlyos terhet cipel. Rozsdavörös haját a drága fodrász ollója sem tudta megszelídíteni. Huszonnégy éves létére állandó szorongás látszott világoskék szemében.

Amikor Barton szeme az alperes asztala felé villant, Jay a lábával kitolt egy széket néma meghívásként.

Barton Lizára nézett, aki épp akkor fordult felé, és felvonta szemöldökét. A fiatalember bocsánatkérő pillantást vetett Jayre, és a felperes asztalához ment. Megfogott egy széket, és ki akarta húzni, de kiderült, hogy nehéz, tömör fából készült, és egész súlyát bele kell adni a mozdulatba. Pár pillanattal később lerogyott Liza mellé.

Az még csak rá se nézett.

Jay alig észrevehetően megcsóválta a fejét. *Egy téli szélviharban több melegség van, mint ebben a nőben, JD pedig nagyapja lehetett volna Bartonnak. Nem éppen kedvező környezet ahhoz, hogy felnőjön valaki.*

Pénzzel csak azt lehet megoldani, ami pénzzel megvehető. Barton gyerekkora nem tartozott

ebbe a kategóriába.

- Add föl! – szólalt meg Henry. – A kölyök tudja, melyik a kenyér vajas fele.
- Ha így lenne, mellettem ülne. Próbálok esélyt adni neki, megismertetni a birtokkal.
- Nem tudod megismertetni azzal, amit nem akar megismerni.

Jay nem vitatkozott az igazsággal.

– Bizonyos értelemben Barton pontosan olyan, mint én voltam az ő korában. A pokolba is elmentem volna, csak minél messzebb kerüljek a ranchtól.

Henry göcsörtös ujjai a városba járó kalapja szélét matatták. Elkezdte feltenni, aztán eszébe jutott, miért is van az asztalon.

– Hát, elérted, amit akartál, az már szent.

– El – mondta Jay, és elhessegette a túlélők által Húsdarálónak elkeresztelt, távoli hely képét. – Az ügyvédek, azt hiszem, mégiscsak civilizáltabbak, mint a golyók. De az is fárasztó, ha az embert apránként halálra perlik. Hála az égnek, hogy Sara, Ms. Medina, segített bizonyítani JD jogát a festményekhez. És, persze, hála neked, hogy segítettél megtalálni azokat az elismervényeket.

– Bolondság. Vén dobozokban turkálni és portól tüszögni, amikor a ranchcsal kellett volna foglalkozni.

– JD-nek ez volt a kívánsága.

Henry felsóhajtott.

– Fejébe vette, hogy megtartja azokat a képeket. Sosem értettem, minek. Merő daczból, gondolom.

– Ez volt az utolsó dolog, amit kért tőlem. Ha módomban áll megakadályozni, hogy Liza rátegye a mancsát a festményekre, megteszem – felelt Jay egyszerűen.

Minden este megígérte ezt JD-nek. Az apjának szüksége volt rá, hogy hallja elalvás előtt. Mint egy nagy gyémántot, magához ölelte az ígéretet, és úgy aludt.

Még hogy gyémánt. Nekem inkább éles pengének tűnt, egy vágásnak, amit tévedésből vigasznak vélt.

Vagy lehet, hogy élvezte a fájdalmat.

Az mindenesetre megmagyarázná Lizát.

– Hát, szerette, amit szeretett – mondta Henry. – Bár nem túl okosan válogatta meg.

Jay kifújta a levegőt.

– Nem vagyok benne biztos, hogy ennek sok köze volt a szeretethez. JD és Liza vérre menően küzdöttek a festményekért. De hogy kinél legyen a gyerek? Azt egy óra alatt lerendezték. Amikor elég nagy lettem, és leléptem, Barton ott maradt megáldva két szülővel, akiket túlságosan lefoglalt a veszekedés ahhoz, hogy az ő nevelésével is foglalkozzanak.

– Ne sajnáld! – mondta Henry szárazon. – Akárhogy is alakul, ő a nyertes oldalhoz csatlakozik.

Jay az öccsére nézett a világos, miami öltönyében, és tudta, soha nem fogja otthonának érezni a Vermilion-ranchot. Jaynek viszont az otthont jelentette, akárcsak az összes ott dolgozó embernek. Az ő feladata volt, most még inkább, mint máskor, hogy felvirágoztassa a helyet.

Hét év múlva Barton megkapja a ranch egy részét. Vagy kivásárolom. Ha lesz pénzem.

Morajlás futott végig a termen, amikor bejelentették Flink bírót. Mindenki fölállt, a bírónő pedig bejött az oldalsó bejáraton, és elfoglalta helyét a pulpituson. Amikor a hallgatóság újból leült, hangosat ütött a kalapáccsal, majd nekilátott összefoglalni a hosszúra nyúlt ügy lényeges pontjait.

Még jó, hogy a seregben megtanultam türelmesnek lenni, gondolta Jay, miközben elhelyezkedett, hogy meghallgassa a tényeket, melyeket már rég fejből tudott.

3. FEJEZET

Sara lépteinek visszhangja elhalt a bíróság épületében, amikor meglepetten megállt. Kisebb tömeg ténfergett a 3-as számú tárgyalóterem ajtaja előtt, ahol ismeretei szerint kimondják a végső szót a Vermilion-ügyben. A várakozók többsége úgy tűnt, ismeri egymást. Két-három fős csoportokba verődve beszélgettek.

És közben mindegyikük várakozásteljes pillantásokat vetett a tárgyalóterem felé.

Valamilyik oldal barátai? Riporterek? Adósságbehajtók?

Semmi nem történt, ami választ adott volna néma kérdéseire.

A tárgyalóterem ajtaja előtt két férfi állt. Egyikük a törvényszolga volt, ropogósra vasalt khakiszínű egyenruhában és vastag, barna dzsekiben. Bronz jelvényéről visszaverődött az előtér neonvilágítása. Sara felismerte a másik férfit, aki magas volt, hórihorgas, és kitérdesedett kék kreppöltönyt viselt. Bár csak a hátát látta, biztos volt benne, hogy a védjegyének számító, lila csokornyakkendő is rajta van.

Guy Beck! Hogyan szerzett tudomást ez a beképzelt szélhámos a Custer-képekről?

– Sajnálom, uram – hallatszott a törvényszolga határozott hangja. – Az alperes kérésére a tárgyalás zártkörű, hogy elkerüljék a médiacirkuszt. Várakozzék a többiekkel, és kérem, hagyja szabadon az ajtót!

Kis habozás után Beck elkullogott a beszélgetők csoportjai felé.

Nem vett észre, hála Istennek, gondolta Sara. Reméljük, nem is fog.

Egy egyenruhás ember jött végig a folyosón a másik irányból, röviden és fojtott hangon váltott pár szót a törvényszolgával, aztán az emberek felé fordult, akik várták, hogy kinyíljon a tárgyalóterem ajtaja.

Az újonnan érkezett magas volt, arca napbarnított a kalap karimája alatt, teste kövérkés, de nem petyhüdt. Sötét, figyelmes szeme végigpásztázott a jelenlevőkön. Volt egy kis pocakja az egyenruha alatt, de nem is próbálta elrejtetni a nyitott zubbonyal.

Sara úgy vélte, magabiztos ember lehet, egyenruhában és anélkül is.

– Elnézést – szólalt meg a férfi fennhangon –, van önök között bizonyos Sara Medina?

Sara a szeme sarkából látta, hogy Beck feje felé fordul. Nem vett róla tudomást, odament az egyenruhához.

– Én vagyok Sara Medina.

– Cooke seriff, asszonyom – biccentett a férfi.

– No lám, ki az, akinek meggyűlik a baja a hatóságokkal! – nevetett Beck.

A seriff szeme felé villant.

– Isten áldja a báméskodókat! – A hangja épp az ellenkezőjét mondta. – Erre, kérem – intett aztán Sarának. – Nem tart sokáig.

Hálásan, hogy Beck nem hallhatja őket, Sara követte pár méterrel tovább a folyosón, az épület belseje felé.

– Úgy tudom, a Vermilion-ranch ügyében van itt.

Ez félig igaz, gondolta Sara epésen. Kíváncsi lennék, az igazság melyik fele érdekli jobban.

– Tanúskodtam a ranch mellett – mondta, és a tárgyalóterem zárt ajtaja felé biccentett. – De ez nem hivatalos látogatás. Azt reméltem, hogy megismerhetem az ítéletet.

A seriff bólintott.

– Amikor tudomásomra jutott, hogy betörték a hotelszobájába, és hogy Jayjel áll kapcsolatban, úgy döntöttem, rászánok pár percet az ügyre.

Befolyásos barátai vannak egyeseknek, gondolta Sara. Jó lehet.

– Elmondaná, hogyan történt? – kérdezte Cooke.

Sara gyorsan összefoglalta a délelőtti eseményeit.

– Tudnak már valamit a rablásról? – kérdezte végezetül. – Arra gondoltam, olyasvalaki lehetett,

aki hozzáfér a főkulcshoz, mivel az ajtó nem volt feltörve.

A seriff enyhén megrázta a fejét.

– Nem hinném, hogy kitervelt dolog lett volna. Inkább úgy tűnik, hogy valaki kihasználta a lehetőséget. Valószínűleg nem húzta be rendesen az ajtót, amikor sietve kiment kávéért. Magának pech, nekik szerencse.

– Ez nem túl biztató.

A seriff finoman elmosolyodott.

– Jacksont sem kerüli el a bűnözés csak azért, mert nem nagyváros. Vannak itt éttermek, ahol nem hagyják kint az asztalon a finom, csípős szószot, mert túl könnyű zsebre vágni.

– Komolyan? Minek lopna valaki csípős mártást? Akármilyen piti tolvaj is.

– Tapasztalatom szerint egyedül az izgalmat kereső gyerekek piti tolvajok. Az összes többi simán tolvaj.

– Hát, bárki is túrta föl a szobámat, nem volt valami nagymenő. Nem találta vagy találták meg az ékszeres dobozt a bőröndömben.

– Ez jó hír. A figyelmetlen tolvajt el lehet kapni. A körültekintők sosem látják belülről a dutyit.

Sara ellenállt a késztetésnek, hogy a szemét forgassa.

– Tudom, a laptopon és a kabátom nem világrengető veszteség.

– Nem az – helyeselt a seriff. – De azért kitöltjük a nyomtatványokat. – Anélkül, hogy levette volna a szemét Saráról, előhúzta a telefonját, és hüvelykujjával beütötte a kódot. – Tud mondani részleteket?

Bár tudta, hogy feleslegesen koptatja a száját, Sara megadta a számítógép típusát és gyártási évét, és leírta fekete kabátját. Aztán még gyorsan hozzátette:

– A gépemről van biztonsági mentés a felhőn. Az ottani biztonsági rendszeren nem jut át hétköznapi hacker, ha ez számít.

A seriff most először mutatott némi érdeklődést.

– Voltak gondjai korábban is?

– Nem. San Franciscóban élek, elővigyázatos vagyok minden téren. Nagyon bosszant, hogy pótolnom kell egy olyan eszközt, melyet mindennap, sőt sokszor éjszaka is használok a munkámhoz. Ja, és nem vagyok hajlandó még egyszer abban a szobában aludni. Bár nem hiszem, hogy az ilyen részletek érdeklík.

– Talált másik szállást?

– Még nem.

– Nehéz lesz – mondta a seriff közömbösen. – Itt vannak a norvégok.

– A kik?

– A norvégok. Idén későn jöttek. Nagy csapat, minden évben jönnek, és elfoglalják a várost. Svarstad.

– Svarstad? – ismételte Sara, és úgy érezte magát, mint aki egy ismeretlen színjátékba csöppent. Cooke bólogatott, és beszélni kezdett, miközben a telefonjába jegyzetelgetett.

– Pár emberöltővel ezelőtt itt ragadt egy csokorra való a gyerekeik közül. Nagy, több családra kiterjedő összejövétel. Mint mondtam, kissé megkésve idén. Adja még hozzá ehhez a szokásos idegenforgalmat, és az eredmény egy csomó „megtelt” tábla. – Mosoly bujkált a szemében, ahogy fölneézett, és hozzátette: – És ne próbáljon tőkehalt vagy lazacot venni a helyi boltokban.

– Se tőkehal, se lazac, se szoba. Vegyem úgy, hogy békéljek meg a motellel?

– Próbálkozhat a városon kívül, de nem valami nagy a választék.

Sara arra gondolt, hogy autót kellene bérelnie. Vajon az is kifogyott? És megrendelni egy új laptopot. Meg venni egy kabátot. És eltörni Guy Beck lábát, hogy ne vethesse rá magát a Custer-képekre. És megismerkedni Jay Vermillionnal élőben.

Oly sok tennivaló, oly kevés idő.

– Ha eszébe jut még valami, ami hasznunkra lehet, kérem, hívja föl az irodámat. – Cooke becsukta a telefonját, és visszatette a zsebébe. – Ha találkozik Jayjel, adja át neki üdvözetem.

– Említette, hogy ismeri önt – idézte fel Sara az egyik késő éjszakai beszélgetést.

– Régről ismerem, még az apjának dolgoztam. Talán ma is azt tenném, de JD úgy vélte, nagyobb dolgokra vagyok hivatva. Segített megtalálni az utam.

– Úgy tűnik, itt mindenütt jelen vannak a Vermilionok. A városban is vannak épületeik, ugye? A taxiból legalább egy helyütt láttam a nevet.

Cooke bólintott, és föl húzta a cipzárt az egyenruhája zubbonyán.

– Nem a Kennedy család, de valami hasonló. Jó tudni, hogy JD betegsége után valaki ismét kemény kézzel irányítja a ranchot. Kezdeti már túlságosan lerobbantta válni. Henry megtette, amit tudott, de ő se mai csirke.

Sara bólogatott. Jay erről is beszélt. Nem is keveset.

– Nos, köszönöm, hogy szánt rám az idejéből, seriff. Sok sikert a fickók elkapásához.

Cooke megbökte a kalapját, épp amikor hangos csattanással kivágódott a tárgyalóterem ajtaja. Egy nő viharzott ki rajta, aki úgy nézett ki, mint egy öregedő revütáncos.

Kemény, kicsinyes szív, kasmírba és brillekbe csomagolva, gondolta Sara.

Hosszú, platinaszőke haj keretezte az indulattól megkövült arcot. Csak úgy áradt belőle a düh, ahogy elhúzott a törvénytisztviselő mellett. Aztán elfordította a fejét, és fölmordult:

– Igyekezz, Barty! – Ingerülten kopogó túsarkakon elmasírozott a folyosón.

Egy alacsony, vörös hajú férfi kullogott utána krémszínű öltönyben és fél vállára vetett fekete kabátban. Négy lépéssel lemaradt mögötte, és láthatóan nem sietett behozni a távolságot.

– Nos – szólalt meg a seriff vontatott hanghordozással, amikor a nő eltűnt az utcán –, úgy tűnik, a gonosz Nyugati Boszorkány vesztett. Isten áldja!

– Ki volt ez?

– Liza Neumann, ex-Vermilion.

4. FEJEZET

A többiek lassabban hagyták el a tárgyalótermet. A folyosón várakozók nagy része elsietett Liza Neumann után. A maradék két, öltözetük alapján ügyvédnek látszó férfi körül gyűlt össze. Sűrű, hideg esőként záporoztak a kérdések.

Amikor egy újabb férfi lépett ki a tárgyalóteremből, Sarában feléledt minden, ami nő. A férfi nem csupán a magassága miatt tűnt ki a tömegből. A tartása keltett feltűnést, a fesztelenség, amin látszott, hogy jól érzi magát a saját bőrében. Az arca túlságosan kemény, túlságosan férfias volt ahhoz, hogy szépnek lehessen nevezni, és túlságosan szokatlan ahhoz, hogy jóképűnek. Feltűnő. Bőre cserzett a szabadban végzett munkától. Puha bőrdzsekije nem palástolta az alatta megbúvó férfias erőt. Sötét, western-szabású nadrágja hosszú, erőteljes lábakat fedett. Fekete Stetsonja és fényes, fekete cowboycsizmája tökéletesen illett a wyomingi környezethez.

Hú, a mindenségit, micsoda pasi! Annyi zsír sincs rajta, mint egy Big Macben.

Sara tudta, hogy feltűnően bámulja, de nem törődött vele. Az ilyen átható férfiasság ritkaságszámba megy – a képernyőn és a valóságban egyaránt.

Talán gyakrabban el kellene jönnöm a városból.

Persze, persze. Menj le vidékre, ahol a férfiak férfiaknak izzadság- és istállószaguk van, és több gyereket csinálnak, mint amennyit el tudnak tartani. Nem, köszönöm. Egész gyerekkorom ezzel telt.

De azért még élvezheti, hogy a megtestesült férfiasság áll tőle alig hét méterre.

Vajon van annyi esze, hogy tudja, mennyi kétszer kettő, vagy csupán a puszta megjelenéséből él?

Aztán észrevette, hogy Guy Beck közeledik a férfihoz.

Nem lehet, hogy ez Jay Vermilion. Nem lenne tisztességes, ha minden más szempontból is méltó lenne a mély hangjához.

Széles mosolyt és egy dombornyomásos névjegykártyát villogtatva Beck, mint a zsír, átcsusszant a férfit körülálló emberek között.

Na, de hát ki mondta, hogy az élet tisztességes?

Sara is átfurakodott az emberek gyűrűjén, de ügyelt rá, hogy Beck háta mögött maradjon, ahol az nem láthatta. Meg akarta tudni, milyen Jay, amikor nem vele beszél telefonon, és Borzról, a csodakutyáról mesél, meg a pajtásáról, Pilléről, meg King Kobéről, a legelők réméről.

Közelebb érve észrevette, hogy Jay szeme sötétkék, és ragyog, mint a drágakő. Finom ráncok látszottak az arcán meg a szeme körül, de nem a kor jelének tűntek. Inkább a tapasztalaténak. A keserves fajtából.

Jay sötét, ívelt szemöldöke felhúzódott, ahogy végigmérte a névjegykártyát lobogtató városi embert.

– Guy Beck vagyok, Mr. Vermilion. Mestermű Aukciós Ügynökség.

Jay átvette a névjegykártyát, és szemügyre vette a vastag kartonra nyomott cirádás betűket.

– Mr. Beck. Egyébként Vermilion százados.

– Elnézést, százados – mondta Beck. – Mivel nyilvánvaló, hogy ön nagyon elfoglalt ember, rövid leszek. Ismereteim szerint ön jelentős festménygyűjteménnyel rendelkezik, amelyet el kíván adni.

Miközben beszélt, eltűzött arcjátéka és szemöldökrángása sajnálkozást, ugyanakkor mohóságot árult el, mintha súlyos teher lenne eladni valaki más tulajdonát, és busás hasznot hasítani ki belőle.

Jay várta a színjáték folytatását, úgy, mint aki egykor volt: katona, készen a legújabb, parancsnak álcázott politikai agyrémekre.

Mennyi ember akarja általam megcsinálni a szerencsáját, gondolta epésen. Igaza volt Henrynek, hogy az oldalajtón ment ki. Jóval hamarabb hazaér a ranchra, mint én.

– Mr. Guy Beck – mondta, és hátrább tolt a kalapját, amitől kivillant egy csík ugyanolyan fekete hajából, mint a Stetson. – Hallottam már magáról. Hollywood, igaz?

– Igazán hízelgő. Nem tudtam, hogy a hírnevem eljutott egészen idáig, Jackson Hole-ig.
– Csak Jackson – igazította ki Jay szelíden. – Jackson Hole-nak a völgy egészét nevezik, amelyet közrefog a Teton-hegység, le, egészen a síkságig. Nem hinném, hogy a jávorszarvasok meg a villásszarvú antilopok hallottak volna magáról.

– Ó.

– Nekem nem számít – folytatta Jay olyan könnyed hangon, amilyen kemény volt a tekintete –, de gondoltam, szólok. Ne nézzék tudatlannak, ha helyiekkal érintkezik.

Beck levegő után kapott.

– Ó, köszönöm. Ami a Custereket illeti...

Jay értetlen arcot vágott.

– A miket?

Sara elfojtott egy horkantást. Jay annyi maszlagot hord össze, hogy ahhoz lassan gumicsizma kell. Beck ellenben úgy tűnt, nem fogott szagot.

– Mr. Harris festményeit. Armstrong „Custer” Harris – magyarázta türelmet erőltetve magára.

– Ó, hogy azok. Bocs – mosolygott Jay. – Én mindig csak Armstrongnak hívtam. Azok szólították Mr. Harrisnek, akik utálták.

– Elbájoló, biztos vagyok benne. Most, hogy megkapta a festményeket, feltételezem, el akarja adni őket.

– Úgy érti, megkaptam a Vermilion-örökséget.

– Nos, természetesen. – Beck ujjai összefonódtak, mint egy ideges origami.

Jay elhallgatott, aztán fölemelte egy ujját.

– Most jöttem rá, ki maga.

– A Mestermű Aukciós Ügynökség tulajdonosa, igen – mondta Beck.

– Maga Liza Neumann vigéce. Jobb lesz, ha siet, barátom, még lemarad. Liza dühös.

Sara alig bírta megállni ujjongás nélkül, amikor Beck rájött, hogy ebben a beszélgetésben nem ő az okosabb.

– Nem állapodtunk meg hivatalosan – mondta végül. – Semmi aláírás vagy hitelesítés, hisz érti.

– Értem, hogy Liza vesztett, maga pedig egyből ejtette, mint a forró krumplit.

– Üzletember vagyok. Ms. Neumann-nel nem tudok üzletet kötni. Közösen döntöttünk.

Jay bólogatott.

– Naná. – Begyömöszölte a névjegyet Beck szivarzsebébe, a pöttyös zsebkendő mellé. – Maga egy zsoldos. Nincs ebben semmi rossz, az embernek meg kell élnie valamiből, csak hogy én nem üzletelek olyanokkal, akiket csak az érdekel, mennyit kapnak. Isten áldja, Mr. Guy Beck. Kérem, ne keressen. Már így is túl sok időmet és türelmemet vette igénybe.

Beck habozott, aztán megfordult, és olyan gyorsan távozott, hogy majdnem föllökött valakit. Az ügynök rikító ruhája és modora mögött Jay eddig észre sem vette a türelmesen várakozó, karcsú nőt.

Nézte, ahogy fürgén félrehúzódik Beck elől. Magasabb volt, mint a legtöbb nő, olyan magas, hogy kényelmesen táncolhattak volna egymással megerőltető görnyedezés vagy lábujjhegyre állás nélkül. Fehér bőre éles ellentétben állt sötétbarna hajával, amelyet szabadon, kibontva hordott, és olyan puhának látszott, hogy bizseregni kezdtek az ujjai. Nagy, barna szemét hosszú, sötét pillák keretezték sűrűn. A pulóver és a nadrág alatt egy hivalkodás és szabadkozás nélküli nőies test sejlett. Lizával ellentétben, ebben a nőben nem volt semmi ridegség, nem emelt ellenséges falakat maga és a világ közé.

Jay ezt izgalmasnak találta.

Nagy kár, hogy nincs időm ismerkedni, gondolta. De nincs.

Mielőtt megmozdulhatott volna, hogy távozzék, a nő elé lépett, és kinyújtotta a kezét. Csuklóján a vékony ezüst és kristály karkötők olyan hangot adtak ki, mint a távoli madár csiripelés.

– Vermilion százados, Sara Medina vagyok a Tökéletes Összhatástól.

Jay megrázta a kezét, és elcsodálkozott csendes erején.

– Sara. Örülök, hogy végre egy arcot is társíthatok a hanghoz. Vagy munkaidőben Ms. Medina és Mr. Vermilion vagyunk?

– A Sara tökéletesen megfelel.

– Engem pedig Jaynek hívnak – mondta a férfi mosolyogva. – Csak akkor használom a századost, ha valaki felbosszant.

Sara olyan szélesen mosolygott, hogy szája jobb szélén megjelent egy gödröcske.

– Elnézést kérnék Guy Beck miatt, de nem tehetek róla, hogy megjelent.

– Ezt örömmel hallom. – Miközben beszélt, Jay odébb lépett, és Sarát is finoman magával húzta.

– Köszönöm, Mr. Vermilion – szólalt meg a törvényszolga, és bezárta mögöttük a tárgyalóterem ajtaját. – Elküldöm a népeket, de maguknak nem kell sietniük.

– Hátul is van szeme? – álmétkodott Sara olyan halkán, hogy a távozó törvényszolga ne hallja.

– Nem is vettem észre, hogy ott áll.

– Sajnos nem rendelkezem második pár szemmel, pedig hasznos lenne. Csak jó a fülem.

– Olyan jó, hogy meghallja, ha leejtenek egy gombostűt a Marson. – Sara rájött, hogy a keze még mindig Jayében pihen, és kellenlenül elhúzta. – Egyébként gratulálok, hogy önnél maradtak a Custerek, pardon, a Harris-festmények.

– Tudja, hogy Custernek hívom őket. Volt valami abban a kreppbe bugyolált pojacában, ami arra készítetett, hogy megfricskázzam kissé. Nem szép dolog, de megtanultam, hogy onnan merítsek vigaszt, ahol találok.

Ezúttal Sara nyíltan elnevette magát.

– Szívemből beszél. Beck... nagy csibész. Lenyűgözött, ahogy kicselezte. Amellett megkönnyebbültem. Beck amolyan „csinn-bumm” ügynök.

Jay átható, tengerkék szeme kérdően nézett rá.

– A lehető legnagyobb csinnadrattát csiholja ki a perből meg a festményekből, aztán ripsz-ropsz piacra dobja őket, nem törődik vele, körültekintő kezeléssel mekkora értékük lett volna.

– A festmény is csak egy árucikk.

Néhány tömbbel odébb felvisített egy sziréna, de el is hallgatott szinte nyomban.

– Mindennek megvan az ára a műkincspiacon – mondta Sara összevont szemöldökkel. – Elég gyakorlatias vagyok ahhoz, hogy ezt én is fölfogjam.

– Ám most jön a „de”...

– A Custerek értéke nem fejezhető ki csupán pénzben. A vadnyugati táj utolsó nagy, művészi interpretációját képviselik, egy tájét, amely már akkor is eltűnőben volt, amikor lefestette. A múltat nem lehet visszahozni, de azokban a festményekben érzékelhetjük.

– Valószínűleg könnyebb látni a nagyságot, ha nem ismerte személyesen Custert – mondta Jay. – Gyerek voltam még, de már akkor is az volt a véleményem róla, hogy egy beképzelt, piti semmirekellő. Ezért is kapta a Custer becenevet a generálisról, akitől nem telt több, mint hogy a halálba vezette a katonáit az ostoba büszkeség nevében.

Sara gondolatban összerándult.

– Már rájöttem a beszélgetéseink alapján, hogy Custer nem volt kellemes ember. Mármint a festő, úgy értem.

– Az emberek nem nagyon értették, JD miért tartotta el annyi ideig.

– Eltartotta?

– Nem mondtam? Koszt és kvártély, festőszerszámok, zsebpénz.

– Ez nem közismert – mondta Sara, és érezte, hogy izgalom fogja el. – Talán az apja hitt Custer tehetségében.

– Talán. Talán csak élvezte, hogy van valaki, akit lábtörlőnek használhat.

– Juj.

Jay halványan elmosolyodott, kemény arcvonásai meglágyultak.

– Azt hiszem, még nem mondtam, hogy JD olyan keményfejű és csökönyös volt, amilyen csak lehetett.

– Hm, még nem. Ezek szerint illettek egymáshoz Custerrel.

– Inkább arról volt szó, hogy anyám elfogult volt vele – magyarázta a férfi, miközben karon fogta Sarát, és az utcára nyíló ajtó felé kormányozta. – Szerette a festményeit. JD pedig őt szerette.

Én meg szeretem a karomon érezni a fia erős kezét, gondolta Sara. *Figyelemreméltó ember, élőben ugyanúgy, mint telefonban.*

Még szerencse, hogy rám nem hat.

– Ön fázik – állapította meg Jay, miközben kinyitotta, majd becsukta maguk mögött az ajtót. – Az autóban hagyta a kabátját?

– Nem. Ellopták a...

A többi belefojtotta Barton Vermilion felbukkanása. Fáradtnak és kimerültnek látszott, meg feszültnek, mint egy frissen kihúzott drót. A fekete kabátot már nem vállára vetve viselte, hanem beleburkolózott.

– Beszélnem kell veled, Jay. Most.

Sara érezte, hogy a férfi keze ösztönösen megfeszül a karján, majd elengedi, de olyan kelletlenül, hogy legszívesebben odabújt volna hozzá.

Természetes, hogy a közelségét keresem, mondta magának gyorsan. *Olyan, mint egy kályha ebben a hideg szélben.*

– Ms. Medina – mondta Jay –, ismeri az öcsémet, Bartont?

– Örvendek, Mr. Vermilion.

Barton épp csak biccentett, aztán ismét a bátyjához fordult:

– Beszélünk kell. – Hirtelen újból Sarára nézett. – Maga ellenünk tanúskodott. A bíró úgy idézte a véleményét, mint ami döntő szerepet játszott az ítéletében.

– Tanúvallomást tettem, többek között arról, hogy a JD Vermillionnak eladott Custer-képekről szóló elismervények hitelesek – mondta Sara. – A véleményem az ön számára is előnyös, hisz Vermillionnak hívják.

Jay elfojtott egy mosolyt a frappáns válasz hallatán.

– Egy pont a hölgynek.

Barton végigmérte, mintha zárás előtt lennének egy kocsmában szombat este.

– Ha olyan okos, miért nincs annyi esze, hogy kabátot vegyen ebben a hidegben?

A válasz, mely Sara nyelvére tolt, egyenesen gyerekkora baromfiudvaráról érkezett. Mielőtt udvarias szavakba öltöztethette volna, Jay kibújt a dzsekijéből, és a vállára terítette.

Olyan meleg fogta körbe egyszeriben, hogy majdnem felnyögött.

– Köszönöm – mondta.

– Szívesen. – Jay Bartonhoz fordult. – Ne Sarát okold Liza rosszkedvéért. Vagy engem.

– Könnyen beszélsz. Én őrlődöm közted és Anya között. – Barton savanyú képet vágott. – Remek helyzet, meséljek róla?

– Nem kell. Ismerem. – Jay arca megenyhült. Maga előtt látta a féltestvérét, amint kis lánghajú zsarnokként kapkod a világ után duci karjaival. – Emlékszel, amikor a nyakamban ültél, és ordítottál, hogy: „gyí-gyí-gyí!”, végig az egész házon?

– Te voltál a nagyobb, és akkor mi van? Azóta én is fölnőttem – felelt Barton türelmetlenül.

Ajka durcás vonala ellentmondott ennek, de hát Barton nem tehetett róla, hogy az anyja száját örökölte.

Viszont sokat segítene, ha a korának megfelelően viselkedne, gondolta Jay. *Minél idősebb, annál gyerekesebbnek tűnik.*

Nem vált előnyére, hogy ő Liza fia.

Ingerültség fogta el. Előbb vagy utóbb Bartonnak is felelősséget kell vállalnia a saját életéért, a döntéseiért. Jay véleménye szerint ez már rég időszerű lett volna. És mégis, valahányszor vitába bonyolódott az öccsével, úgy érezte magát, mintha egy kiskutyát rugdosna.

– Felnőtt emberként tudnod kell, hogy Liza senki mást nem hibáztathat az életéért, csakis saját magát – mondta nyíltan.

Sara tisztában volt vele, hogy illene beleolvadnia a járdába, és hagyni a fivéreket, hogy

folytassák e láthatóan nem új keletű családi vitát – de Jay kabátja a vállán volt, és épp csak nem reszketett.

– Igazán odaadhattad volna neki azokat a rohadt festményeket – mondta Barton.

– JD akaratát teljesítettem. Elég egyértelműen rendelkezett a képekről.

– Na és? Meghalt.

– Szavamat adtam – mondta Jay.

– JD már nem tudja meg. Meghalt!

Sara érezte a feszültséget Jay kezében, amely a karján nyugodott, és várta a robbanást. Amikor megszólalt, a férfi mély hangja nyugodt volt.

– Vége – mondta Bartonnak. – Lépj tovább, és éld az életed!

– Az élethez pénz kell – felelt Barton emelkedő hangon.

– Ezért dolgoznak az emberek. A ranchon mindig van számodra munka.

Barton lesütötte a szemét, láthatóan nagyon igyekezett kordában tartani lánghajú vérmérsékletét.

– Nézd – szólalt meg végül, és a figyelmesen várakozó bátyjára emelte tekintetét –, találtam egy fickót, aki segíthet eladni azokat a festményeket.

– Kreppet és lila nyakkendőt viselt?

Barton láthatóan elgondolkozott egy pillanatig, hogy mi lenne a helyes válasz.

– Hm, nem figyeltem meg.

– Adott névjegykártyát? – kérdezte Jay.

– Hm, igen. – Barton előhalászta az öltönye zsebéből a kártyát. – Mestermű...

– Nem – vágott a szavába Jay. – Engem is megkörnyékezett. Kirúgtam.

– De ez a pasi igazi nagymenő! Egy csomó hollywoodi figurát ismer, nagy üzleteket köt.

– Nem velem.

Izzott a levegő, de aztán Barton vállat vont.

– Oké, nem kell a pasi. Király. Akkor majd én értékesítem a képeket, ehhez mit szólsz?

Jay szemügyre vette az öccsét. Barton a hanyagság és a csökönyösség között ingadozott, mégis, Jay makacsul kötelességének érezte, hogy segítsen a gyereken, aki hajdan vidáman sikongatva utazott a nyakában a zezzugos udvarházban.

– Komolyan gondolod? – kérdezte.

– Persze. Tapasztalt üzletember vagyok.

Jay ösztöne azt súgta, hogy mondjon nemet. Am ennek ellentmondott a halhatatlan remény, hogy Bartonból tényleg lehet több, mint szájhős.

– Majd meggondolom – mondta végül.

– Abszolút képes vagyok rá. – Most először, Barton kihúzta magát. – Majd meglátod. Értek az üzlethez.

– Árverést rendezne vagy bizományba adná? – szólalt meg csendesen Sara. – Sotheby's vagy Christie's? Vagy olyan aukciósházat választana, amely vadnyugati festőkre specializálódott?

Barton csak pislogott.

– Mi?

– Csupán kíváncsi vagyok, milyen tapasztalattal rendelkezik műtárgykereskedelem terén – mondta Sara. – Ha valóban el akarják adni őket, a Custereket megfelelően kell kezelni.

– Azt hiszi, nem vagyok rá képes? Menedzsment szakon végeztem a Harvardon. Értek az üzlethez.

– Akkor nyilván tudja, hogy a múkincspiac olyan szeszélyes, amilyen csak lehet. Ez nem olyan, mint üzleti befektetőt keresni egy startuphoz. Műtárgyakat eladni egy rész show-biznisz, egy rész póker és egy rész szívás.

– És persze maga az a csaj, aki majd megoldja. Nálam jobban egyetlen ember ismerte azokat a képeket, és ő meghalt. – Barton elvörösödött, és ujjával Sara felé bökött. – Az én kapcsolatom személyes velük.

– Ami igen hasznos lehet a festmények eladásában, ha eljön az ideje – helyeselt Sara profi

módjára mosolyogva. – A gyűjtők szeretnek személyes kapcsolódási pontot kapni a festmény történetéhez. Segít csillogóbbá tenni a narratívát, a festő legendáját és, természetesen, a tulajdonos műízlését.

– Egy legenda nem fizeti ki a számlákat – vetette ellen Barton.

– Nem, de tőkét kovácsolhat belőle. Ez egy közepesen hosszú távú játék, ha jól akarja csinálni. Az olyan ügynökök, mint a kreppöltönyös fazon csak ripsz-ropsz túladnak a képeken, nem hagynak elég időt a közönségnek, hogy átérezze az alkotások jelentőségét.

– A legendák nem három nap alatt születnek – szólt közbe csendesen Jay.

– Sokkal gyakoribbak a három napig tartó csodák, amelyeket évekig tartó munka előzött meg – bólogatott Sara.

– Évek? – Barton nyersen fölnevetett. – Kinek van annyi ideje?

– Egy profinak, aki hajlandó befektetni a jövőbe – felelt Sara. – Ha érdekli, beszélhetünk a folyamatról, meg arról, milyen munkával lehet megfelelően értékesíteni az olyan festményeket, mint a Custerek.

– És persze maga az a profi, akitől mindezt megtudhatom, igaz? – mondta Barton gúnyosan.

– Örülök, hogy felfogtad – szólt közbe Jay, és az órájára nézett. – Ha eladjuk a festményeket, abban, gyanítom, nagy része lesz Ms. Medinának. Feltéve, persze, hogy vállalja a feladatot.

Sara lopva fellélegzett.

– Köszönöm. Örömmel segítek eladni a Custereket. Vannak közelebbi elképzelései is?

– Egyelőre nem ígérek semmit – mondta Jay. – Még nem. Ahhoz, hogy megbízzak valakiben, előbb meg kell ismernem. Személyesen.

– Értem.

– Gyere ide, Barty! – hallatszott Liza türelmetlen hangja.

Barton fintorgott.

– Egy pillanat – kiáltott.

Szélroham söpört végig az utcán, és Sara meg Jay egyszerre kaptak a kabátjához. Egymáshoz értek az ujjaik. Sara csodálkozva figyelte a kezük közti különbséget tapintás, hő és erő terén. Jay tenyere kérges volt, de maga a bőr puha. Sara akaratlanul is arra gondolt, milyen érzés lenne a meztelen testén érezni a kezét.

Aztán arra gondolt, hogyan lehetséges, hogy Jay egy szál ingujjban áll a hideg wyomingi szélben, és mégis melegebb a keze, mint neki.

– Figyelj – Barton közelebb hajolt a bátyjához –, átnézted az új tervet, amelyet átküldtem?

– Ms. Medina még megfázik, ha sokat álldogál ebben a szélben – felelt Jay. – Majd fölhívlak, miután...

– Emlékszel a fickóra, akit kiküldtem a ranch rám eső negyedére múlt héten? – vágott a szavába kapkodva Barton.

– Arra, aki három napot késett?

Barton legyintett.

– Fontos ember. Különböző vasakat tart különböző tüzekbe. Akárhogy is, megjött a jelentés, és nagyon biztató. Viszont akar még néhány lyukat ásni, mielőtt ajánlatot tesz.

Sara érezte, hogy Jay megdermed.

– A Lash Creek menti földről beszélünk? – kérdezte.

– Pontosan.

– Az a patak táplálja a Crowfootot, ami majdnem az egész ranchot öntözi. Az a vízgyűjtő terület túlságosan értékes ahhoz, hogy bányászattal veszélyeztessük.

– Az arany is értékes, tesó. Lash Creek az én birtokrészemhez tartozik. Jogom van beleszólni, hogyan hasznosítsuk.

– Igen. Amint betöltöd a harmincegyet és megfelelsz a kikötéseknek JD végrendeletében – felelt Jay. – Ezen én is átestem.

– Hé, én itt próbálok kedves lenni. Perre is mehetek.

– Barty! – Liza hangja távolodott. – Én megyek!

Egyik férfi sem törődött vele.

– Veszítenél – mondta Jay. – Liza már megpróbálta elérni, hogy osszák meg a birtokot a válóper során. A bíró már akkor sem vette be, és most sem fogja. JD végrendelete világos. Harmincegy éves korod előtt nincs beleszólásod a ranch igazgatásába.

– BARTY! – Liza hangja túlvöltötte a szelet.

Sara szeretett volna eltűnni a kölcsönkapott kabátban. Az ő családja szegény volt, de annál több büszkeség szorult beléjük, semhogy nyilvános jelenetet rendezzenek.

– Jól van – vicsorgott Barton –, legyél olyan, mint JD. Szórd a pénzt minden téren. Milliók lógnak a falon, milliók lapulnak a föld mélyén, de a bankban nincs semmi nekünk, többieknek.

Ezzel elmasírozott az anyja után.

Hajladoztak és sóhajtoztak a fák egy újabb szélrohamtól. Hó leheletét hozta, pedig az ég jóformán tiszta volt.

– Sajnálom, hogy végig kellett hallgatnia – mondta Jay a távozó öccsét figyelve.

– Ne mentegetőzzön – felelt Sara. – Családon belül vannak a legnagyobb viták.

– A legkevesebb, hogy elviszem a hotelbe. Hol szállt meg?

A szobája említésére Sara léptei lelassultak.

– A Lariatban, de új helyet kell találnom.

– Rossz kiszolgálás?

– Betörés. Ellopták a kabátomat meg a számítógépet. A seriff szerint nincs rá sok remény, hogy megtalálják a tolvajt.

Sem arra, hogy én másik szobát találjak.

Jay átkarolta a vállát.

– Mozgalmas délelőttje volt, nem igaz? – Egy nagy, ezüstszínű pickup felé kormányozta. – Most, hogy itt vannak a norvégok, nem fog rendes szállást találni.

– Majd...

– Jöjjön ki a ranchra – ajánlotta. – Az öt hálósobából csak egyet használunk. Van pár Custer is, bár többségük fönn van Halastanyán.

– Csábító.

Jay mosolya jobban melegített, mint a kabátja.

– Nem csábítás, csak józan ész – mondta, miközben kinyitotta az autó utasoldali ajtaját. – Önnek szállás kell, meg a Custerek. Nekem pedig az, hogy többet tudjak önről, mint hogy egy szexi hang a telefonban, amit vacsorakészítés és falatozás közben hallgatok.

Sara elnevette magát, mert ő is pontosan ugyanezt tette, miközben telefonáltak.

– Szintén? Pocsék dolog egyedül enni.

Átható, kék szempár nézett rá.

– Henry is a ranchon él, úgyhogy lesz gardedám, ha netán ettől tart.

– Helyes. – Túlságosan is vonzónak találta Jayt. Lefeküdni egy ügyféllel rossz üzletpolitika. És ostobaság.

– Amennyiben tisztában van vele, hogy Beck reklámszövege arról, hogy a Custerek milliókat érnek csak üres maszlag, szívesen megyek.

Jay elmosolyodott, és megszorította a karját.

– Sosem szerettem a maszlagot, már akkor sem, amikor még elég kicsi voltam hozzá, hogy bevegjem.

Sarának eszébe jutott valami:

– Egyébként Cooke seriff üdvözetét küldi. – Azzal már föl is mászott az ülésbe, mielőtt Jay egyet pisloghatott volna.

– Vagyis úgy véli, biztonságos vagyok.

A *biztonságos* nem olyan szó volt, melyet Jay Vermilionnal kapcsolatban használt volna, de Sara bólintott.

– Jártam olyan helyeken, ahol muszáj volt idegenekkel osztozni a szálláson meg autóstoppolni, ha látni akartam valamit az országból. Az ember megtanul bízni az ösztöneiben. – *Meg néhány*